

som det her foreligger. Jeg troer virkelig, at det har nogen Bægt — ellers vilde jeg heller ikke paa nogen Maade tage Hensyn til den Stemning, der dog factiff gjør sig gjældende hos Befolkningen — den Uvillie imod, at Folk, der have været med i Krigen, skulle stedse komme ind, samtidig med at Frilodsmændene, der ere vaabendygtige, fordi de ikke ere komne med under den nye Hærlov, gaae hjemme. I dette Tilfælde tager jeg Hensyn til denne Stemning; jeg troer, at det er rigtigt, at de Folk, der have været med i Krigen, behøve mindre Dvælse; men overfor den høitærede Minister skal jeg udtale, at det ganske vist hovedsagelig er finantsielle Grunde, der her, ligesom iøvrigt med Hensyn til hans Budget, bringe mig til at foreslaae Nedsættelser, hvor jeg har troet, at de paa nogen Maade kunne foretages.

Turen: Den Forudsætning, hvorfra den høitærede Krigsminister gik ud, at dette Ændringsforslag under Nr. 3 ikke hvilede paa nogen finantsiel Grund, rækker altsaa ikke fuldkommen til, efterat vi have hørt det ærede sidste Medlem (Frederiksen). Dette foranlediger mig, som Een af det Mindretal, der ikke har villet slutte sig til dette Ændringsforslag, til at rette en Udtalelse fra den ærede Ordfører netop om dette finantsielle Spørgsmaal, som her ligger for. Dette Ændringsforslag gaaer ud paa en Nedsættelse af omtrent 15,000 Rd., hverken mere eller mindre. Den ærede Ordfører satte det i Forbindelse med et andet Ændringsforslag, som findes under Nr. 41, og meente, at den Ting, at Forstærkningen ikke blev indfaldt, egentlig medførte en Besparelse af 25,000 Rd., men det Forslag, som findes under Nr. 41, kan gaae fuldkommen uafhængigt af det Spørgsmaal, det gjælder om under Nr. 3. Man kan godt bevilge Indkaldelse af Forstærkningen, uden derfor at bevilge de 800 Sæt Munderingsstykker, som forlanges af Krigsministeren under Nr. 41. Naar det kun er 3 Medlemmer, der ikke have villet slutte sig til Fleertallet om at nægte Indkaldelse af Forstærkningen, saa mener jeg dog ialfald, at dersom Thinget vedtager, at Forstærkningen skal indfaldes, ville vistnok mange flere Medlemmer

slutte sig til det Forslag, der er stillet under Nr. 41, for at Mandffabet ikke skal komme ind i de samme blaa Kapper. Der findes nemlig vel Munderingsstykker, men ikke saa mange som nødvendigt af den Bessaffenhed, som det er Hensigten at bruge. Hvad nu angaaer selve Indkaldelsen, da troer jeg, at der er anført saa mange Grunde derfor, at jeg ikke behøver at sœie flere til, navnlig turde det, efter hvad der er udtalt af den høitærede Krigsminister, være overflødigt fra min Side at anføre Mere, men jeg skal dog bemærke, at Hærlovens Gjennemførelse dog maa medtage endeel Tid. Vi ere efterhaanden komne til dens Gjennemførelse i større og større Udstrækning. Man maatte begynde med Linien, derfra gaae over til Reserven og ende med Forstærkningen. Naar nu den høitærede Minister siger, at Hærloven hviler paa det Grundlag, at der skal indfaldes et bestemt Mandskab til Hærens Rammer, men derimod ikke bestemte Aargange, da troer jeg, at den høitærede Krigsminister gaaer ud fra en urigtig Forudsætning; thi Hærloven er netop, saaledes som jeg har opfattet den, bygget paa bestemte Aargange, og det vil altsaa af disse Aargange afhænge, hvor stor Hæren vil blive. I den Tid derimod, der nu er hengaaet, fra Hærloven blev til Lov og til nu, har man, om jeg saa maa sige, maattet gaae en anden Vej; man har ikke kunnet følge dette Princip strengt, fordi man vilde have Rammerne fyldte, saaledes som de ville blive engang, naar Hærloven virker i sin fulde Udstrækning. Det er altsaa fuldkommen rigtigt, som den høitærede Krigsminister siger, at man har maattet gaae til andre Aargange for at faae Rammerne fuldstændig udfyldte; men naar Hærloven engang er gennemført, vil man ikke have dette behov, og saa kommer det Princip frem, hvorpaa Hærloven, som sagt, efter min Opfattelse er bygget, at man virker med bestemte Aargange. Nu stiller det sig for mig saaledes, at man er gaaet gradviis frem i de foregaaende Aar og har indrømmet Indkaldelse af Aargange, hvorved man er gaaet udenfor Hærloven, men ved den nu foreliggende Finantslov ere vi komne til en Slags Afslutning, vi ere komne til et Punkt, hvor den